

Manon Sikkel

De niet zo enge buurman

δ

Kanarie Pietje

‘Aaaaaaaa! Woehaaaaa!’

Er klinkt gegil uit het huis van de enge buurman Grover.

Roxy en Linde staan in zijn tuin en kijken elkaar geschrokken aan.

‘Woehaaaaa!’ klinkt het nu heel dichtbij.

Roxy doet een stap naar achteren en trekt haar vriendin mee.

‘wat moeten jullie hier?!’ schreeuwt Grover. Hij staat in de deuropening en steekt zijn vuist in de lucht.

Daardoor gaat zijn vergeelde t-shirt een beetje omhoog. Er komt een stukje witte behaarde buik tevoorschijn.

‘Niks,’ zegt Roxy, die doet alsof ze de witte buik niet ziet. Ze zet snel nog een stap naar achteren.

‘Waarom kom je me dan storen, apenkop? Ik lag verdorie net te slapen.’ Grover doet een stap naar voren en maakt een grommend geluid achter in zijn keel. Dat klinkt ongeveer zo: ‘Grhuuhggrrrglrg.’

Er spat spuug in het rond alsof zijn mond een tuinsproeier is.

Roxy houdt haar adem in en kijkt hem met grote ogen aan. ‘We komen vragen of u Lindes kanarie hebt gezien,’ zegt ze.

‘ik haat vogels!’ roept Grover. Zijn bovenlip trilt van woede. Daardoor zie je nog beter

zijn zwarte stompjes van tanden. De grote glimmende gouden tand in het midden flikkert in de zon.

Roxy doet alsof Grover helemaal niet eng is.

Ze pakt de hand van haar vriendin stevig vast en zegt: 'Linde is haar kanarie al twee dagen kwijt. Ze wil hem graag terug.'

Grover strijkt zijn lange vette haren naar achteren en klemt zijn kaken op elkaar. Zijn gezicht wordt rood. Zijn neusgaten trillen. De haren die uit zijn neus groeien, bewegen als zwarte wc-borsteltjes heen en weer. Dan neem hij een grote hap lucht, buigt naar voren en schreeuwt: **'WEGWEZEN, MORMELS! IK WIL SLAPEN!'**

Roxy houdt haar handen tegen haar oren, zo hard schreeuwt hij. Ze rent de tuin uit.

Linde holt achter haar aan. 'Rennen!' roept ze.

'Dat doe ik al!' roept Roxy.

Grover staat nog bij de voordeur en zwaait met zijn vuisten in de lucht.

'Fjiep,' horen ze ineens.

Linde blijft staan. In een hoek van de tuin staat

een grote ijzeren vogelkooi. Daarin fladdert haar gele kanarie angstig heen en weer. ‘Pietje!’ roept ze. Ze voelt haar wangen rood worden van kwaadheid. Zonder na te denken loopt ze naar de kooi.

‘Kanarie Pietje, ik kom je redden,’ zegt ze zacht. Roxy trekt ongeduldig aan haar arm. ‘Kom nou!’ Achter hen klinken zware voetstappen. Grover staat nu vlak bij hen en klinkt als een leeuw die op het punt staat een hertje aan stukken te scheuren. ‘Harghgrrr!’

Maar gek genoeg is Roxy niet meer zo bang als net. ‘U hebt hem expres opgesloten. U bent een dierenhater,’ zegt ze boos tegen Grover. De buurman kijkt haar met zijn kleine, loensende ogen aan en roept: ‘En ook een kinderhater! Wegwezen, rotkinderen. Uit mijn tuin, nu!’ ‘Fjiiiiiiii!’ klinkt het bange geluid van Kanarie Pietje, nog steeds in zijn kooi. Linde buigt zich naar haar vogel en zegt: ‘Ik kom je redden. Echt waar. Maar niet nu.’

Daarna rennen Roxy en Linde zo hard als ze kunnen de tuin uit.

Bij het hek draait Roxy zich om. Ze ziet nog net dat Grover een lege fles naar de vogelkooi gooit. Kanarie Pietje zit als een zielig vogeltje op de bodem van de kooi, zijn gele vogelkop hangt met een knakje naar beneden.

Roxy en Linde zijn niet de enige kinderen die bang zijn voor buurman Grover. Alle kinderen in de buurt vinden hem griezelig. Zelfs de grote mensen lopen net wat sneller langs zijn huis. 'De enge buurman' noemen ze hem. Die naam past goed bij hem. Hoewel 'stinkende buurman' ook zou passen. Hij draagt altijd dezelfde kleren en wast zichzelf nooit. Onder zijn oksels groeien grote bossen oranje haar met klontjes erin. En op zijn voorhoofd heeft hij zwerende korsten. Als hij in zijn voortuin zit, kun je hem vanaf de straat al ruiken.

En dan heeft hij nog geen stinkende boer gelaten.

Het enige wat niet vies is, zijn zijn laarzen.

Zomers en 's winters draagt hij glimmende cowboylaarzen:

paarse, rode en soms blauwe leren laarzen met witte sterren erop.

Niet alleen zijn kleren zijn vies, ook zijn huis is dat.

Voor de ramen hangen vergeelde gordijnen met gaten erin.

Naast de voordeur staan altijd vuilniszakken.

Zijn hond – een bruine hazewindhond – scheurt die zakken open, op zoek naar eten.
In de voortuin liggen motorblokken, bakstenen en kapotte wc-potten, en er staan oude auto's.
Vandaag is het voor het eerst dat Roxy zo dicht bij zijn huis is geweest.
En als het aan haar ligt,
is het ook voor het laatst.

Die avond kan ze niet in slaap komen. Ze denkt aan Kanarie Pietje, alleen in zijn kooi in de tuin.
En aan hoe griezelig Grover er van dichtbij uitzag.
Voor het eerst heeft ze zijn ogen kunnen zien.
Die waren heel klein en bijna doorzichtig blauw, met oranje wimpers. En ze zag ook dat er kralen zaten in zijn vlassige baardje. Maar misschien waren het geen kralen, maar stukjes eten.
Bij het idee alleen al lopen de rillingen over haar rug.
BENG, BENG!
Het geluid buiten is zo hard dat ze meteen rechtop in haar bed zit. Het lijkt uit de tuin van de enge buurman te komen.
'Mama!' roept ze met een angstige piepstem.
Haar moeder steekt haar hoofd om de hoek van de deur. 'Riep je me?'
'Ik hoorde een heel hard geluid hiernaast.'
Haar moeder aait haar over haar hoofd. 'Ik heb niks gehoord. Ga maar lekker slapen.'
Roxy wil zeggen dat ze bang is.
Ze heeft een gek kriebelig gevoel in haar buik.
Het is net alsof die harde geluiden een waarschuwing zijn. Voor iets heel engs wat nog te gebeuren staat...

Wie durft er aan te bellen?

De volgende ochtend ziet Roxy Linde op haar hurken voor het hek van Grovers huis.

‘Psst, Pietje!’ roept Linde naar de plek waar de vogelkooi staat.

Er komt geen enkel geluid uit de tuin.

Roxy loopt op haar tenen naar Linde toe en roept dan heel hard: ‘Boe!’

‘Waah!’ roept Linde.

‘Haha, je schrok!’ Maar wanneer Roxy het bange, witte gezicht van haar vriendin ziet, heeft ze er spijt van dat ze haar heeft laten schrikken.

‘Sorry,’ zegt ze.

‘Maakt niet uit,’ zegt Linde.

‘Woehaaa!’ klinkt het achter haar.

Iemand slaat zijn handen voor haar ogen.

Met al haar kracht duwt ze die handen weg.

En dan pas ziet ze dat het Max is, haar buurjongen.

Hij is net zo oud als zij en woont schuin aan de overkant. Zijn oma is geheim agent.

Sinds hij een keer met haar op stap is geweest, is hij nergens bang voor.

‘Je moet niet zo hard schreeuwen. Straks hoort Grover je nog,’ zegt Roxy tegen hem.

‘Nou, en? Ik ben echt niet bang, hoor,’ zegt Max.

Hij steekt zijn handen in zijn zakken en leunt tegen het tuinkekje.

Linde staat op. ‘Als iemand Grover nou afleidt, kan ik Pietje uit de kooi bevrijden.’ Ze kijkt naar Max.

‘Durf jij aan te bellen?’

‘Wie durft dat nou niet?’ zegt hij lachend.

En om het te bewijzen loopt hij de tuin in, naar het grote vervallen huis van Grover.

Terwijl hij aanbelt, sluipt Linde naar de vogelkooi verderop in de tuin.

‘Pietje? Kanarie Pietje?’

‘Fjiet fjiet,’ klinkt het uit de kooi.

Snel maakt Linde met één hand het deurtje open,

en met haar andere hand pakt ze Kanarie Pietje vast. Maar net als ze het dier uit de kooi wil halen, klinkt er een harde knal.

Het is een deur die dichtslaat.

Van schrik laat ze haar kanarie los.

Die vliegt vlak langs haar, hoog de lucht in.

Roxy kijkt naar het huis en ziet dat Max weg is.

‘Max?’ roept ze.

De veranda voor het huis is leeg.

Op haar tenen loopt ze naar het huis.

Bij een van de oude auto’s blijft ze

even staan. Ze raapt een roestige, ijzeren buis van de grond en loopt daarmee in de richting van de voordeur.

De brandnetels prikken tegen haar blote enkels.

Dan voelt ze een scherpe pijn.

Ze laat de ijzeren buis vallen. Die komt bijna op haar tenen terecht. Ze kijkt naar beneden en ziet t ze langs een rol prikkeldraad is gelopen.

Een dun straaltje bloed sijpelt langs haar been omlaag.

‘Au!’ roept ze veel te hard.

‘Roxy?’ In de deuropening staat Max.

‘Je leeft nog,’ zegt ze opgelucht.

Max lacht. ‘Natuurlijk leef ik nog. Wat dacht jij dan?’

Dan ziet ze de enge buurman achter hem tevoorschijn komen.

‘Pas op! Achter je!’ roept ze.

‘Pas op! Voor je!’ roept Grover tegen Max.

Ze lachen allebei.

Roxy lacht niet. Ze kan de buurman vanaf hier ruiken. Een zure apenkotslucht.

Max draait zich om en pakt een grote doos van Grover aan. ‘Dank je wel,’ zegt hij.

‘En nu wegwezen!’ zegt Grover grommend.

Hij slaat de deur achter Max dicht.

Met een grote grijns laat Max de doos zien.

Er zitten Marsen in, en zakken Engelse drop, M&M’s, zure matten en repen chocola.

‘Van Grover gekregen,’ zegt hij.

Roxy kijkt in de doos.

‘Het ruikt een beetje zurig,’ zegt ze.

‘Ja, logisch, dat zijn de zure matten. Hier, wil je er een?’

Roxy schudt haar hoofd. ‘Ik ga echt geen snoep van die engerd eten, hoor. Misschien heeft hij er wel gif in gedaan.’

Met zijn mond vol Engelse drop vertelt Max even later over zijn bezoek aan Grover.

Ze zitten bij Linde in de tuin en hij legt het snoep in rijen op het gras. ‘Moet je zien hoeveel!’

Linde maakt een doosje autodrop open. ‘Wat vet!’ zegt ze.

Roxy slaat haar armen over elkaar.
Ze gaat dat giftige spul echt niet aanraken.
‘Als jullie dat snoep van die engerd opeten,
zijn jullie zelf vet,’ zegt ze.
‘Hij is echt niet eng,’ zegt Max. ‘Hij is zelfs
wel aardig. En ook een beetje zielig.’
‘Hij stinkt,’ zegt Roxy.
Max neemt een hap van een zure mat en zegt:
‘Maar jullie zijn gewoon bang. Jullie durven niet
aan te bellen.’
Roxy zet haar handen in haar zij. ‘O, nee? Ik durf ook
best veel, hoor.’
‘Bel dan aan,’ zegt Max.
Roxy kijkt naar Linde.
Die schudt haar hoofd.
Maar Roxy wil zich niet laten kennen en zegt:
‘Ik durf het wel. Maar dan moeten jullie wel kijken.’
‘Hij heeft een geweer. Misschien schiet hij je wel